

Og gør det overhovedet ikke indtryk på ministeren, at kommissarius for Statens Ekspropriationer i Jylland, hr. Junge, i en skriftlig redegørelse til Trafikministeriet den 14. november 1995 skriver følgende:

»Det er min vurdering, at den strenge praksis vedrørende erstatning for naboskab til vejanlæg strider mod mange borgeres retsbevidsthed.«

Jeg synes, det kunne være interessant at høre ministerens kommentar til det. Og jeg vil godt høre: Er det forstået rigtigt, at ministeren overhovedet ikke er interesseret i at vælge at gå den vej, som f.eks. Elsam har valgt, nemlig ad frivillighedens vej at give købstilbud, hvis et vejanlæg ligger i en bestemt afstand? Er der overhovedet ingen vilje hos trafikministeren til at komme lodsejerne i møde politisk?

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg tror, at man gør klogt i at prøve at se lidt på den praksis, som har udviklet sig. Og det, jeg sagde i mit første svar, var, at der nu er faldet en enkelt dom i Højesteret, hvorved der er tilkendt nærføringserstatning, idet Højesteret har vurderet, at der var ganske særlige omstændigheder. Så det, der er grund til at slå fast, er, at der er mulighed for at yde nærføringserstatning.

Imidlertid er det min opfattelse, at det vil være meget vanskeligt at følge hr. Anders Mølgaards ønske om, at jeg skulle fastsætte nogle faste regler for en sådan nærføringserstatning.

Som jeg sagde i mit første svar, så er der altså tale om, at der er en righoldig retspraksis på området. Der er en righoldig retspraksis, men der er ikke nogen faste lovregler for, i hvilke tilfælde man giver nærføringserstatning. Det afhænger af en vurdering af den konkrete ejendom, og hvordan den er berørt af nærføring af vejanlæg, elanlæg eller et andet stort anlæg. Så jeg tror, det er klogt at se, hvorledes retspraksis udvikler sig.

Jeg har naturligvis ikke noget imod, at der sker en vis lempelse af praksis, men jeg tror, at den bedste måde, det kan ske på, er på den måde, som kommissarius for Jylland, hr. Junge, har anbefalet, nemlig at der indbringes flere sager for domstolene, således at den praksis, som ser ud til at ændre sig over tid, selvfølgelig også får virkning i konkrete tilfælde.

Som sagt: Lad retspraksis afgøre, i hvilket omfang der ydes erstatning. Og naturligvis er det sådan, som jeg også var inde på i mit første svar, at de takserende myndigheder skal tage højde for den retspraksis, som udvikles. Den

rigtige fremgangsmåde er at indbringe flere sager for domstolene, og det kan jeg kun anbefale.

Anden næstformand (Henning Grove):

Spørgsmålet er sluttet. – Jamen så markér venligst! Det hjælper ikke at trykke på knappen, det kan vi ikke se her. Man skal markere med hånden.

Anders Mølgaard (V):

Jeg går ud fra, at ministeren er af den opfattelse, at det er meget vanskeligt fra ministeriets side at lave retningslinjer om købstilbud, hvis man får en motorvej i baghaven eller et andet vejanlæg. Men jeg vil godt høre ministerens kommentarer til: Hvad kan så være forklaringen på, at det er muligt for Danske Elværkers Forening i samarbejde med landbrugsorganisationerne at lave en landsaftale, hvor man – og det har man altså erfaring med allerede nu – giver ejerne af ejendomme, der ligger tæt på større højspændingsanlæg, et købstilbud eller en større erstatning? Hvorfor skulle det så ikke være muligt i forbindelse med vejanlæg?

Jeg vil også gerne spørge, om ministeren vil bestride, at naboskab til større vejanlæg faktisk forringer værdien af en konkret ejendom. Er ministeren enig eller uenig i dette synspunkt?

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg er enig i det synspunkt, at man skal tænke sig ganske gevaldig godt om, inden man sådan udskriver en blankocheck her i spørgetiden.

For så vidt angår det spørgsmål, der handler om ekspropriationspraksis, om ministeren vil fastsætte andre retningslinjer end dem, der er gældende i dag, er mit umiddelbare svar, at det mener jeg for det første ikke der er behov for, og jeg tror ej heller, at det er fornuftigt.

Jeg tror, det er fornuftigt at lade domstolene udvikle retspraksis på området, idet der er tale om meget forskellige forhold fra ejendom til ejendom, fra vejanlæg til vejanlæg, fra jernbaneanlæg til jernbaneanlæg.

Derfor ville jeg være meget bekymret ved at stå her og udstede nogle bindende løfter om, hvilken politik vi vil føre på området. Det er klart, at der er behov for meget nøje at følge området og følge retspraksis på området. Imidlertid vil jeg gerne fastholde, at den mest hensigtsmæssige måde at håndtere denne meget komplicerede opgave på er at lade domstolene udvikle retspraksis.